

Jeg vender mig saa til de Ændringer, der foreligge i Aar. Det første Ændringsforslag til dette Afsnit er Ændringsforslag under Nr. 37. Men da det er stillet af det ærede Medlem for Odense (Nanke), altsaa af et Mindretal, skal jeg indtil videre opsætte mine Bemærkninger derom. Det samme vil gælde alle de efterfølgende Ændringsforslag, der ere stilledes af et Mindretal, for saa vidt jeg ikke selv hører til dette Mindretal, hvad jeg gør paa et enkelt Punkt. Det andet Forslag, Forslaget under Nr. 38, hører sammen med Forslaget under Nr. 39, og jeg skal derom bemærke følgende: De gaa ud paa at give Sagførerfuldmægtige Adgang til at deltage i Domsforhandlingen for Underretten. Efter Lovforslaget, som det foreligger, maa de overhovedet ikke deltage i nogen mundtlig Domsforhandling hverken for den ene eller den anden Ret. Det have vi fundet for strengt, det vilde ganske udelukke dem fra at faa nogen virkelig Øvelse i at procedere, før de paa en Gang skulde indstille sig til Prøven, og hvis de bestaa den, kastes lige ud i det praktiske Liv. Vi fandt det ikke hensynsfuldt mod Fuldmægtigene og have derfor tilladt os at foreslaa, at Proceduren for Underretterne skal gives fri ogsaa for Sagførerfuldmægtige — paa deres Principalers Ansvar naturligvis. Derfor taler ogsaa det, at der jo ikke ifølge Lovforslaget er foreskrevet en praktisk Prøve for Underretssagførere; saa ligger det jo nær at sige, at saa skulde ogsaa Sagførerfuldmægtigene kunne møde og procedere uden at have bestaaet nogen Prøve.

Ændringsforslaget under Nr. 40 af hele Udvalget forklarer sig selv.

Ændringsforslaget under Nr. 41 er nærmest en Redaktion for ikke at udelukke juridiske Kandidater, som man aldrig har tænkt paa at ville udelukke der.

Ændringsforslaget under Nr. 42 om, at 4de Punktum udgaar, sigter til §108 i Lovforslaget, hvor det hedder i 4de Punktum, at „De — o: Sagførerne — ere pligtige at vise Retten Hensyn og Agtelse“. Det foreslaa vi at stryge. Jeg skal til Begrundelse deraf kun sige, at det selvfølgelig ikke er vor Mening, at Sagførerne ikke skulde vise Retten Hensyn og Agtelse, men at det ogsaa kan siges for tit, og at det er tilstrækkeligt, naar der i det følgende Punktum staar, at de skulde afholde sig fra usømmelig Tale- og Skrivemaade for Retten og efterkomme de Paalæg, som særlig gives dem af Retten i Medfør af denne Lov. Det finde vi tilstrækkeligt at

sige om den Ting. Det behøver ikke udtrykkelig at indskærpes *dem*, at de skulde vise Retten Hensyn og Agtelse, naar det ikke er sagt om andre. Jeg tror heller ikke, at Erfaringen just taler for, at Sagførerne ere slemme paa det Punkt. Jeg tror rent ud sagt, at der snarere kunde være Grund til en Bestemmelse i omvendt Retning. Der staar i en følgende Paragraf i Strafferetsplejen, at Dommeren skal tiltale den sigtede „med Ro og Værdighed“. Her har man fundet det nødvendigt at indskærpe Dommeren saadant Hensyn endogsaa til den sigtede. Jeg tror, der kunde være Anledning til noget videregaaende Bestemmelse i saa Henseende baade med Hensyn til Dommerens Forhold over for Publikum i Almindelighed og deriblandt maaske ogsaa over for Sagførerne. Men lad det nu være, som det er. Derved have vi ikke rørt, men vi mene, at der er Grænser for, hvor tit det skal siges til Sagførerne, at de skulde opføre sig ordentlig. Saa meget mere som det ikke maa glemmes, at Sagførernes Betydning og Værdi for Befolkningen ligger ikke mindst deri, at de kunne hævde og værgede den private Mands Ret ogsaa over for en Dommer med al den Kraft, Styrke og Dygtighed, som kræves for at sætte hans Ret igennem.

Jeg kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 43, som er stillet af et Mindretal, bestaaende af den ærede Formand for Udvalget (Alfred Christensen), det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen) og mig selv. Ja, det ses ikke ganske af Formen her, hvad det gaar ud paa, men jeg skal straks oplyse, at det gaar ud paa at stryge den Bestemmelse i det foreliggende Lovforslags § 109, at en Overenskomst mellem en Part og hans Sagfører om, hvad han skal have i Salær, ikke skal gælde, idet han, selv om der foreligger en saadan Overenskomst, skal underkaste sig Rettens Skøn over, hvorvidt det Salær, han kræver, er passende, er billigt eller ikke. Det er et noget vanskeligt Punkt at tale om for en Sagfører, det erkender jeg, thi jeg er forberedt paa, at man paa Forhaand har Stemningen imod sig, idet man vil sige: Aah hvad, de Sagførere! De skal skam ikke have for meget, og kræve de mere, end Retten finder billigt og passende, have de Skam godt af at faa det sat ned, selv om saa — det er det, vi tale om — den paagældende paa Forhaand har lovet ham mere. Det er jo den Betragtning, vi ville møde og have mødt. Jeg tror imidlertid, at det er en forkert